

néném azóta egy plü mó, hogy a tél hidegében minket melegítsen, és kékkel-arannyal, asszonyportréval ékes nyolcszögletű teáscsésze az üveges fekete szekrényben. Hogy emlékeztessen. Mire is? Vigyázzunk egymásra méltón és féljük mindig a hívást, lehet az utolsó.

Idén, a nyárban immár Gézát gyászolom, Thinszet, a forradalom emigránsát, a költőt és önnön verse szerinti svéd-magyart. Istenem, hány kötete bujdosik rendetlen polcaimon? Valahol ott van ez a metafora is, a tank ágyúcsöve piszkos mutatóujj... Ha sütné most a Nap, erős szemüvegével tüzet gyújthatnék, hogy körbeüljük egy kertben, akik ismertük. Én egy találkozóról késtem el valami váratlan, és akkoriban kötelező — értekezlet miatt. Vagyis nem mertem felállni a nagyfőnök hosszú-hosszú mondatai közben, hogy kievickéljek a teli széksorok közt, amikor muskátlipiros asztal magasából minden arcot és mozdulatot látni, de Ferit is ott a sarokban. Kicsi intésre a résnyi csendben megnyomja majd a megnetofon gombját — föl, föl, ti rabjai a földnek! — Gézát már nem találtam a Komjádi-bisztróban, ő pedig levelemre nem válaszolt, ha egyáltalán megkapta, amikor Stockholmba készültem. Nem beszélhetjük meg többé idők változását, lassúdad reményeit a székszárdi vörös mellett. S bizony könyveinket sem küldözzük többé egymásnak, vastag filctollal írván a múlandó nevet, mely átút a címlapon, de mint a tükörfírás gyermeki titkossága, a fonákján is olvasható.

TATÁR SÁNDOR

Requiescat in pace ?!

Az utolsó könnyek rászáradnak az arcunkra.

Rendszerint

*nem érnek le az állunkig, hogy
lecsöppenne szétszívárogjanak a szöveten.
Legutóbb akkor bámultuk ilyen konokul
(dacosan?) a cipőnk orrát,
amikor egy ki nem állt tantárgy
sehogy-nem-szenvedhetett tanárnője
mind ingerültebben igyekezett meggyőzni arról;
jót akar.*

*Jó volt akkor meg-nem-értettnek lenni.
A máglyára lépőket is ilyen dacosnak képzeltük
valahogy.*

*De most? Most ugyan mit ér hogyha
igazunk van? Miféle sérelemtárba illeszkedhet ez bele?*

*Ha újra elered, letörüljük.
Ez a cipőorr azonban végig velünk marad.
Többet jelent, s fájóbban, mint egy
hamleti monológ*